

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Město Stochov**, IČ 00234923, se sídlem Jaroslava Šípka 486, 273 03 Stochov

zastoupený JUDr. Petrem Jirátem, advokátem, se sídlem Školní 3315, 430 03 Chomutov

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, IČ 66002222, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 26. 11. 2019, č. j. MMR-51213/2019-26

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:*Vymezení věci*

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministryně pro místní rozvoj (dále jen „ministryně“) nevyhověla jeho námitkám proti opatření poskytovatele dotace (žalovaného) ze dne 11. 7. 2019, kterým nebyla žalobci dle ustanovení § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) vyplacena část dotace ve výši 659 155,34 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě nejprve uvedl, že již v podaných námitkách a dalších písemnostech uvedl a doložil, že se tvrzeného pochybení nedopustil a dopustit nemohl. Oproti tvrzení žalovaného (v podstatě bez vypořádání se s argumentací žalobce v napadeném rozhodnutí) žalobce žádným dokumentem, jako zadavatel veřejné zakázky nijak nezměnil termín předání a převzetí díla, jeho řádného dokončení a zhotovení, nezměnil podmínky vypsání zadávacího řízení a nezměnil ani smlouvu o dílo. V dané věci nebyl se společností Martin Vršček s.r.o. uzavřen žádný dodatek, kterým by byl termín díla (ať již skrytě či výslovně) upraven vůči sjednaným lhůtám. Prodloužení takových lhůt neobsahuje ani dopis adresovaný zhotoviteli ohledně „vzetí na vědomí technologické přestávky“, ani předávací protokol, ani uzavřená dohoda o započtení pohledávek. Žádný dodatek ke smlouvě stran posunutí jakéhokoliv termínu dokončení díla se zhotovitelem nebyl uzavřen. Žádným argumentem obsaženým v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost žalovaný nijak nevyvrátil a neprokázal opak. Pouhé vzetí na vědomí technologické přestávky ze strany rady města Stochov nemohlo založit jakékoli prodloužení lhůty pro realizaci zakázky. V době, kdy uvedená technologická přestávka byla radou města vzata na vědomí, již zhotovitel byl v prodlení s dokončením díla, nicméně i pokud by v takovém prodlení nebyl, samotné vzetí na vědomí určité skutečnosti na straně zhotovitele není z právního hlediska ani změnou uzavřené smlouvy, ani změnou jiné právní skutečnosti. Za této situace je zřejmé, že zadavatel nezměnil podstatným způsobem podmínky veřejné zakázky, nečinil žádné rozhodnutí, kterým by se vzdal nároku na jakékoli plnění a nijak neprodloužil termín plnění díla zhotoviteli.
3. Žalobce dále namítl, že oproti tvrzení žalovaného ze strany zadavatele nedošlo k žádnému prominutí či vzdání se smluvní pokuty. Prominutí jakéhokoliv smluvní pokuty neobsahuje ani informace o vzetí na vědomí technologické přestávky, ani předávací protokol, ale ani dohoda o započtení pohledávek, uzavřená mezi zadavatelem a zhotovitelem, která toliko stanoví, který čas prodlení berou strany za nesporný a v důsledku jakých skutečností vzájemnou dohodou započítávají ty které pohledávky. Uvedeným právním jednáním se zadavatel nevzdal žádné další pohledávky, která by mu vůči zhotoviteli rezultovala, tedy nijak nezměnil podstatné podmínky veřejné zakázky. Přes tyto objektivní námitky se ani poskytovatel dotace nepřeklenul žádnou argumentací, která by je vyvracela, a nepřeklenul je ani žalovaný. Nesprávný (a z podkladů, které má žalovaný k dispozici nevyplývající) je i závěr o tom, že snad zadavatel chtěl „ulevit“ zhotoviteli po dobu zimních měsíců, aniž by tuto skutečnost vtělil do smlouvy o dílo. Zadavatel doložil, že opakovaně upozorňoval zhotovitele, že je zhotovitel v prodlení s dokončením díla, opakovaně jej upozorňoval též na skutečnost, že posun v termínech plnění díla půjde zcela k tíži zhotovitele a že žalobce jako zadavatel nebude akceptovat žádné prodloužení termínu plnění díla. Návrh zhotovitele na úpravu termínu dokončení díla též opakovaně odmítl. Pokud se žalovaný ve svém odůvodnění korekce dotace opírá o dokument, jímž byla vzata na vědomí technologická přestávka, pak i uvedený dokument obsahuje jednoznačné vyjádření žalobce jako zadavatele, že tímto vzetím na vědomí není nijak dotčen fakt existujícího a pokračujícího prodlení zhotovitele. Z právního hlediska žalobce jako zadavatel nijak neprodloužil zhotoviteli termín plnění ani jinak nezměnil podmínky zakázky, neprominul zhotoviteli žádný dluh ani se žádného dluhu nevzdal. Vzetí na vědomí skutečnosti, že zhotovitel zahajuje s ohledem na počasí přestávku, neboť neumí a není

schopen zajistit postup prací tak, aby nebyly v rozporu s řádným prováděním díla, nezakládá žádné právní následky. Žalobce jako zadavatel do dnešního dne neztratil ani potenciální nárok na dosud vyúčtovanou smluvní pokutu, byť může být právní pochybnost o tom, že by mu byla soudně přiznána. K judikatuře a k rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“), které jsou citovány v napadeném rozhodnutí a jemu předcházejícím zjištění poskytovatele dotace, žalobce uvedl, že se zcela správně týkají situací, kdy ze strany tam řešených zadavatelů došlo ke změnám termínů dokončení díla. Z uvedeného důvodu jsou zcela nepřiléhavé na konkrétní případ, neboť žalobce kontinuálně tvrdí a prokazuje, že k takovým změnám v daném případě nedošlo (proto nenastala situace, kterou tato rozhodnutí řeší).

4. Žalobce dále poznamenal, že se (nikoliv svojí vinou) ocitl zhotovitel v tak nepředvídatelném prodlení, že realizace díla zasáhla i do dotčených zimních měsíců. Realizace díla byla vázána smluvně zajištěným technologickým postupem, zjevně nevhodným v zimním období. Aniž by si tím tedy žalobce jakkoliv protirečnil, jak se snad snaží poskytovatel dotace dovozovat, nebylo a není v jeho nejlepším ekonomickém zájmu ponechat realizaci díla tak, aby došlo k dalším prodlevám v důsledku nutného odstraňování vad, způsobených prováděním prací v objektivně nevhodném ročním období za objektivně nevhodných povětrnostních a klimatických podmínek. Ani to však nezakládá žádnou neoprávněnou výhodu, kterou by snad žalobce zhotoviteli poskytl, ani to nezakládá jeho úmysl prodloužit termín plnění a už vůbec ne prodloužení takového termínu (žádné právní jednání, které by termín plnění prodloužovalo, nebylo ze strany zadavatele učiněno a právní stav, který by termín prodloužil, nenastal). I tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí žalovaný zcela pominul.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. K žalobní argumentaci uvedl, že již v rozhodnutí o námitkách uvedl, že podstatná změna závazku ze smlouvy, která spočívala v nezákonném prodloužení termínu realizace, nemusela být nutně učiněná konkrétním formalizovaným úkonem zadavatele, nýbrž je v této věci relevantní již samotný faktický postup žalobce, za který může být považována i žalobcova nečinnost. Ze žádného jednání žalobce, které by bylo žalovanému známo, totiž nevyplývá, že by uplatnil či hodlal nebo zamýšlel uplatnit smluvní pokutu v rozsahu vyčísleném žalovaným. Dle informací žalovaného žalobce uplatnil vůči zhotoviteli smluvní pokutu toliko v rozsahu 84 dní. Přitom dle vyčíslení provedeným žalovaným jakožto poskytovatelem dotace došlo k prodloužení termínu realizace plnění o celkových 317 dnů, z toho tedy nebyla žalobcem uplatněna smluvní pokuta vůči zhotoviteli v rozsahu 233 dnů.
6. Dle žalovaného se zdá být nepravdivým také prohlášení žalobce, že z jeho dopisu zhotoviteli ze dne 18. 12. 2018 (správně 2017 – pozn. soudu) a ze samotné dohody o započtení nikterak nevyplývá, že by umožnil zhotoviteli prodloužení lhůty pro realizaci díla. Žalovaný k dopisu poznamenal, že v dokumentaci projektu Č. CZ.06.2.11/0.0/0.0/15_018/0001091 neviduje, že by žalobce zmiňovaný dopis doložil, ale má k dispozici dopis ze dne 18. 12. 2018 (správně 2017 – pozn. soudu) k projektu CZ.06.2.11/0.0/0.0/15_018/0001092, jehož obsah je podle všech dostupných informací totožný s dopisem o technologické přestávce. Lišit by se měly toliko v odlišných číslech popisných předmětných bytových domů. V dopise o technologické přestávce žalobce uvedl: „Tímto na Vaši žádost potvrzujeme, že s ohledem na povahu díla a stávající i předpokládané budoucí klimatické podmínky, rada města Stochov schválila jako důvodnou technologickou přestávku provádění díla v termínu od 15. 11. 2017 do 1. 3. 2018. Zároveň rada města Stochov odsouhlasila, že po dobu této technologické přestávky nebude ze strany města Stochov ve vztahu k Vaší společnosti uplatňována smluvní pokuta, plynoucí denně za nedodržení termínu dokončení díla.“ Dle názoru žalovaného toto prohlášení samo o sobě vyvrací, že by ze strany žalobce nedošlo k akceptaci prodloužení termínu realizace díla, tím i k podstatné změně závazku ze smlouvy, která je dle § 222 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále též „ZZVZ“), nepřípustná. Tvzení žalobce, které uvedl v žalobě, že se nejednalo o umožnění prodloužení termínu realizace, nýbrž o pouhé „vzetí na vědomí“, žalovaný považuje za účelový

eufemismus. Uvedené prohlášení je nutné vykládat v kontextu následného jednání žalobce a v kontextu dalších dokumentů, kdy žalovaný nemá zprávy o tom, že by žalobce vyvíjel jakoukoliv snahu svůj nárok na smluvní pokutu vymoci, (mimo dohodu o započtení). Navíc, jak lze vyčíst z citované části dopisu o technologické přestávce, žalobce výslovně uvedl, že po dobu technologické přestávky uplatňovat smluvní pokutu nebude. Je tedy zřejmé, že se dopis o technologické přestávce neomezoval toliko na žalobcem tvrzené „vzetí na vědomí“ technologické přestávky, nýbrž byl projevem žalobcovy vůle neuplatňovat vůči zhotoviteli smluvní pokutu v rozsahu, který vyčíslil žalovaný v roli poskytovatele dotace. Sama dohoda o započtení, s provázáním na dokument připojený žalobcem k dokumentaci projektu nazvaný jako „Výpočet penále“, rovněž spolehlivě dokumentuje vůli žalobce, co se týče výše vymáhané smluvní pokuty. Ze souhlasného prohlášení uvedeného v dohodě o započtení (ani ze zbytku dohody o započtení) přitom navzdory tvrzení žalobce není patrné, že by oněch 84 dnů představovalo toliko dobu prodlení, kterou strany považují za nespornou, a že by žalobce hodlal se zhotovitelem vypořádat další prodlení. Ve „Výpočtu penále“ žalobce uvádí, že celkový počet dnů prodlení k 5. 9. 2018 je 342 dní, z toho ovšem vyčleňuje položku „Celkem dní, kdy zhotovitel dle svého podkladu nemohl provádět práce“, která činí 258 dní (do tohoto počtu dnů jsou přitom zahrnuty i ty dny, které žalovaný uznal za odpovídající rozsahu víceprací, tj. v rozsahu 25 dnů), a „Uplatněný počet dnů penále k 27. 9. 2018“, která činí 84 dní, a ze které je pak vypočtena celková uplatňovaná částka. Žalobce tak tímto dokumentem sám rozděluje dny, kdy byl zhotovitel v prodlení, na takové, kdy smluvní pokutu uplatňuje, a takové, kdy smluvní pokutu uplatňovat nehodlá. V kombinaci s dopisem o technologické přestávce a v kontextu nečinnosti žalobce, co do vymáhání zbývající části smluvní pokuty po zhotoviteli, nemůže žalovaný než prohlásit, že tyto skutečnosti nemohl vykládat jinak, než jako faktické umožnění prodloužení realizace díla o 233 dnů, tedy že se jednalo o podstatnou změnu závazku ze smlouvy dle § 222 odst. 1 ZZVZ ve spojení s § 222 odst. 3 písm. a) a b) ZZVZ, tedy že šlo o porušení zákonných podmínek zadávacího řízení.

7. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem, že jeho námitky, konkrétně jeho tvrzení, že nedošlo k žádnému prominutí či vzdání se smluvní pokuty, nevypořádal, neboť s uvedenou argumentací se ministryně obsírně vypořádala v napadeném rozhodnutí. Žalobce přitom ve své žalobě ignoruje argumentační linii, která reaguje na právě uvedenou argumentaci žalobce, tedy že pro faktické umožnění prodloužení termínu realizace předmětu veřejné zakázky není třeba žádného formálního úkonu zadavatele, nýbrž stačí, když z jeho jednání, resp. z jeho nedostatku, je zřejmé, že prodloužení termínu realizace akceptuje. Žalobce zároveň nijak nespécifikoval, v čem spočívá tvrzená nedostatečnost vypořádání jeho námitek. Žalovaný dále uvedl, že použitou judikaturu a rozhodovací praxi považuje za zcela přílehlavou.
8. V závěru své žaloby žalobce uvádí, že nebylo a není v jeho nejlepším ekonomickém zájmu, aby docházelo k pracím v nevhodném ročním období za objektivně nevhodných povětrnostních a klimatických podmínek. K tomu žalovaný uvedl, že samotným problémem není, že v daných měsících neprobíhaly práce na předmětném díle, nýbrž je jím skutečnost, že ačkoliv odpovědnost za toto prodlení měla směřovat za zhotovitelem, ve skutečnosti žalobce sankci v podobě smluvní pokuty neuplatnil. Skutečnost, že smluvní pokuta mohla být uplatněna, je přitom nesporná. Žalovaný doplnil, že zadávací řízení je naproti běžnému soukromoprávnímu procesu kontraktace vysoce formalizovaným postupem, jehož cílem a účelem je ochrana vynaložených veřejných prostředků za zachování tzv. 3E principů, tedy principu hospodárnosti, efektivit a účelnosti při vynakládání veřejných prostředků, a zároveň za zachování základních zásad zadávacího řízení dle § 6 ZZVZ, mezi které patří mimo jiné i zásada rovného zacházení. Pokud by bylo umožněno zadavatelům nevymáhat smluvní pokuty pramenící z prodlení či vadného plnění díla, které je předmětem veřejné zakázky, jednalo by se o popření všech výše uvedených principů a zásad.

Průběh řízení před správními orgány

9. Ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Na základě výsledku administrativního ověření žádosti o platbu CZ.06.2.11/0.0/0.0/15 018/0001091/2018/001/POST provedeného Centrem pro regionální rozvoj České republiky (dále jen „Centrum“) nebyla žalobci dle ustanovení § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech vyplacena část dotace poskytnuté z Integrovaného regionálního operačního programu v rámci projektu s reg. č. CZ.06.2.11/0.0/0.0/15_018/0001091 a názvem „Snížení energetické náročnosti BD Mírové náměstí 259-261“ ve výši 659 155,34 Kč, která představuje 25 % z částky poskytnuté na financování veřejné zakázky č. 0002 s názvem „Snížení energetické náročnosti bytového domu Mírové náměstí 259-261, Stochov“.
11. Dle zjištění Centra (uvedených v informaci o nevyplacení části dotace) totiž žalobce jako zadavatel po zadání veřejné zakázky postupoval v rozporu s ustanovením § 222 odst. 1 ZZVZ ve spojení s § 222 odst. 3 písm. a) a b) ZZVZ, když umožnil podstatnou změnu termínu plnění, stanoveného ve smlouvě o dílo, ev. č. 09/04/2017, ze dne 24. 4. 2017, uzavřené s vybraným dodavatelem Martin Vršček s.r.o., IČO 28210743, se sídlem Lubenská 2408, 269 01 Rakovník pro dokončení stavby pevným datem 29. 9. 2017, na termín předání a převzetí díla dne 6. 9. 2018, přičemž jako oprávněně prodloužení termínu plnění akceptoval
- vícepráce v rozsahu 116 dnů, ačkoliv časová náročnost víceprací odpovídá maximálně 25 dnům;
 - technologickou přestávku v rozsahu 107 dnů, přestože uzavřená smlouva technologickou přestávku neumožňovala, a
 - přerušení a omezení prací z důvodu klimatických podmínek v rozsahu 35 dnů, přestože uzavřená smlouva možnost přerušení prací z důvodu klimatických podmínek neumožňovala;
- čímž umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy, která by umožnila účast jiných dodavatelů nebo mohla ovlivnit výběr dodavatele v původním zadávacím řízení, pokud by zadávací podmínky původního zadávacího řízení odpovídaly této změně.
- Žalobce následně uzavřel dne 24. 9. 2018 s vybraným dodavatelem dohodu o započtení pohledávek, v níž vůči vybranému dodavateli uplatnil smluvní pokutu ve smyslu čl. XII. bodu 1 smlouvy v rozsahu pouhých 84 dnů, čímž připustil změnu ekonomické rovnováhy závazku ve prospěch vybraného dodavatele, když vůči vybranému dodavateli neuplatnil smluvní pokutu ve výši 0,2 % za každý započatý den prodlení s dodržáním termínu plnění v délce 233 dnů.
12. Centrum uvedené porušení povinností žalobce kvalifikovalo podle bodu 19 přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, vydání 1.11 (Finanční opravy za nedodržení postupu, stanoveného v ZVZ a v MPZ) jako „*Podstatná změna prvků zakázky uvedených v oznámení o zakázce nebo zadávacích podmínkách*“. Finanční oprava byla uplatněna ve výši 25 % z částky poskytnuté podpory na dotčenou zakázku. Centrum dále uvedlo, že finanční oprava byla uplatněna v základní sazbě, neboť změna závazku, spočívající v prodloužení termínu plnění ve výrazném rozsahu, kterou žalobce svým postupem umožnil, mohla mít, resp. měla vliv na výsledek hospodářské soutěže, navíc tabulka sazeb finančních oprav uplatnění finanční opravy ve snížené výši za uvedené porušení neumožňuje.
13. Proti tomuto opatření vzešlému z kontroly Centra podal žalobce prostřednictvím Centra jako zprostředkujícího subjektu Řídicího orgánu IROP námitky proti nevyplacení části dotace. Ministryně následně námitky žalobce napadeným rozhodnutím jako nedůvodné zamítla a zároveň potvrdila opatření poskytovatele dotace spočívající v nevyplacení částky ve výši 659 155,34 Kč, která představuje 25 % z částky dotace poskytnuté na financování veřejné zakázky, neboť žalobce porušil část III odst. 1 bod 2 podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace, č. j. 14187/2017-91/1, ze dne 22. 3. 2017 ve znění pozdějších změn. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministryně uvedla, že argumentace žalobce je postavena především na tvrzeních, že neprodloužil dobu plnění

veřejné zakázky ani se nevzdal nároku na zaplacení smluvní pokuty. Jak však vyplývá z informace o nevyplacení části dotace i dále uvedeného, tato tvrzení zjevně nemají jednoznačnou oporu v dosavadním postupu žalobce. Žalobce dosud nijak neprokázal, že by uplatnil nebo alespoň hodlal či zamýšlel uplatnit smluvní pokutu v rozsahu vyčísleném v informaci. Nezbytným předpokladem pro vyplacení odpovídající částky dotace poskytnuté na financování veřejné zakázky je soulad postupu žalobce se ZZVZ. Pokud přitom veškerá doposud zjištěná fakta jednoznačně nasvědčují absenci takového souladu, nezbývá než takovou skutečnost zohlednit právě v podobě opatření podle § 14e zákona o rozpočtových pravidlech. Ve shodě se závěry učiněnými v informaci ministryně dále poukázala na skutečnost, že neoprávněné umožnění podstatné změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku ve smyslu § 222 odst. 1 ZZVZ nemusí být nutně spojeno s jakýmkoliv formalizovaným postupem spočívajícím např. v uzavření písemného dodatku ke smlouvě na veřejnou zakázku, ale může vyplývat z pouhé skutečnosti, že zadavatel svým faktickým postupem nerespektuje obchodní nebo jiné smluvní podmínky stanovené v rámci zadávacích podmínek dotčené veřejné zakázky. Z obsahu informace o nevyplacení části dotace je přitom zcela zřejmé, že Centrum dovedlo porušení výše uvedených ustanovení ZZVZ právě z faktického postupu žalobce v průběhu a po ukončení plnění veřejné zakázky. Z toho důvodu není argumentace žalobce poukazující na neexistenci dodatku ke smlouvě, kterým by byla výslovně prodloužena doba plnění veřejné zakázky, nijak relevantní.

14. Ministryně dále uvedla, že nelze zcela souhlasit s tvrzením žalobce, že dopis zhotoviteli a dohoda o započtení neobsahovaly prodloužení lhůt. Třebaže v těchto dokumentech není výslovně uveden např. jednoznačný text „nový termín předání a převzetí díla je...“ apod., z jejich obsahu i kontextu celého postupu žalobce při plnění a po ukončení plnění veřejné zakázky je zřejmé, že žalobce fakticky na prodloužení doby plnění veřejné zakázky přistoupil, třebaže to nyní popírá. V této souvislosti upozornila na dopis zhotoviteli, ze kterého vyplývá, že žalobce dal zhotoviteli jednoznačně najevo, že vůči němu nebude po uvedené dobu uplatňovat smluvní pokutu z prodlení při plnění veřejné zakázky, a tedy fakticky o uvedenou dobu prodloužil dobu plnění veřejné zakázky. To, že žalobce danou skutečnost nijak nepromítl do smlouvy, není s ohledem na navazující postup žalobce zahrnující mj. právě neuplatnění smluvní pokuty za uvedené období, nijak relevantní. Žalobce se v námitkách opakovaně odvolává na skutečnost, že technologickou přestávku pouze vzal na vědomí. Obdobná formulace je však uvedena pouze v souvisejícím usnesení rady žalobce, nikoliv v dotčeném dopise, kde jsou naopak použity, jak vyplývá z výše uvedeného, zcela jednoznačné formulace o schválení technologické přestávky jako důvodné a o odsouhlasení neuplatňování smluvní pokuty po dobu technologické přestávky. Ve vztahu k dohodě pak ministryně upozornila zejména na ujednání obsažené v čl. I odst. 2 dohody. V souvislosti s dohodou byl předložen i dokument nadepsaný „Výpočet penále“, ve kterém je sice uveden text „celkový počet dnů prodlení k 5. 9. 2018 - 342 dnů“, ale zároveň jsou v něm s odkazem na podkladové dokumenty také uvedeny výše zmíněné počty dnů související s provedenými vícepracemi, technologickou přestávkou a přerušením a omezením prací z důvodu klimatických podmínek a konečně též text „celkem dní, kdy zhotovitel dle svého podkladu nemohl provádět práce a „uplatněný počet dnů penále k 27. 9. 2018: 84“. Z obsahu dohody a jejího kontextu s dokumentem „Výpočet penále“ je tak patrné, že žalobce po ukončení plnění veřejné zakázky souhlasně se zhotovitelem prohlásil, že prodlení zhotovitele při plnění veřejné zakázky činilo pouze 84 dnů. Naopak z žádného jiného žalobcem předloženého dokumentu s výjimkou námitek nevyplývá, že by žalobce konstatoval prodlení zhotovitele při plnění veřejné zakázky v rozsahu přesahujícím oněch 84 dnů, a že by snad uplatnil nebo hodlal uplatnit odpovídající smluvní pokutu. K tvrzení žalobce, že vzetí na vědomí určité skutečnosti není z právního hlediska změnou smlouvy, ministryně uvedla, že ani v informaci nebyl tvrzen opak. Ostatně skutečnost, že z části dokumentace předložené žalobcem vyplývá, že žalobce, resp. rada žalobce, vzala technologickou přestávku na vědomí, není z hlediska podstaty zjištění Centra nijak stěžejní, třebaže se žalobce v námitkách zjevně snaží vzbudit opak. Centrum naopak uvedenou skutečnost zohlednilo pouze jako

jednu z dílčích skutkových okolností, které v kontextu ostatních skutkových okolností dokreslují celkový obraz postupu žalobce při plnění a po ukončení plnění veřejné zakázky.

15. Za situace, kdy žalobce v dopise zhotoviteli uvedl, že „po dobu této technologické přestávky nebude (...) uplatňována smluvní pokuta“ a následně se zhotovitelem souhlasně prohlásil, že „zhotovitel nepředal dílo řádně a včas, kdy se octil v prodlení s provedením a řádným předáním díla o 84 dní“, se nyní tvrdí žalobce o tom, že zhotoviteli neprominul žádnou smluvní pokutu, nejeví jako souladné s jeho dosavadním postupem. Ze zmíněného souhlasného prohlášení žalobce a zhotovitele uvedeného v dohodě přitom navzdory tvrzení žalobce není ani nijak patrné, že oněch 84 dnů představuje pouze „čas prodlení“, který „berou strany za nesporný“, a že by snad žalobce hodlal se zhotovitelem řešit i další prodlení nad rámec toho „nesporného“. Ani z dokumentace předložené žalobcem, ani z námitek není nijak patrné, že by žalobce hodlal či vůbec zamýšlel uplatnit vůči zhotoviteli smluvní pokutu ve výši odpovídající skutečnému prodlení zhotovitele při plnění veřejné zakázky. Ve světle této skutečnosti i dosavadního postupu žalobce při plnění a po ukončení plnění veřejné zakázky se tak veškerá argumentace žalobce odvolávající se na údajné neprominutí smluvní pokuty jeví jako účelová a nemající žádnou oporu v žalobcem předložené dokumentaci. Ministryně dále uvedla, že tvrzení žalobce, že se Centrum řádně nevypořádalo s argumenty uvedenými žalobcem, se zjevně nezakládá na pravdě, přičemž v podrobnostech odkázala na informaci o nevyplacení části dotace. Žalobce přitom v nyníšších námitkách nekonkretizoval, v čem shledává nesprávnost vypořádání jeho dřívějších námitek ze strany Centra.
16. Dle ministryně není z hlediska posouzení postupu žalobce rozhodné, zda v průběhu plnění veřejné zakázky upozorňoval zhotovitele na skutečnost, že je zhotovitel v prodlení při plnění veřejné zakázky, neboť žalobce následně souhlasně se zhotovitelem prohlásil, že prodlení zhotovitele při plnění veřejné zakázky činilo pouhých 84 dnů. K tvrzení žalobce že zároveň zhotovitele upozorňoval na skutečnost, že posun v termínech plnění díla půjde zcela k tíži zhotovitele, ministryně uvedla, že taková skutečnost není z dokumentace předložené žalobcem zřejmá, naopak je v rozporu s obsahem dopisu zhotoviteli i dohody. K tvrzení žalobce, že neztratil potenciální nárok na dosud vyúčtovanou smluvní pokutu, ministryně konstatovala, že není zřejmé, co přesně má na mysli „vyúčtovanou“ smluvní pokutou. Z dokumentace předložené žalobcem totiž vyplývá, že jedinou smluvní pokutu, kterou doposud „vyúčtoval“, je ta uvedená v dohodě. Ta byla ze strany žalobce již nárokována a zhotovitelem uhrazena prostřednictvím zápočtu. K žalobcem tvrzené nepřiléhavosti rozhodovací praxe ÚOHS a Krajského soudu v Brně ministryně uvedla, že má za prokázané, že žalobce umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy ve výše uvedeném rozsahu, neboť svým postupem fakticky prodloužil původně stanovenou dobu plnění veřejné zakázky. Z toho důvodu považovala citované závěry ÚOHS a Krajského soudu v Brně, které se obecně vyjadřují k otázkám souvisejícím s problematikou změny doby plnění veřejných zakázek, za příléhavé.
17. K tvrzením žalobce týkajících se nepředvídatelnosti prodlení zhotovitele při plnění veřejné zakázky, které zasáhlo i do zimních měsíců a nevhodnosti smluvně zajištěných technologických postupů pro zimní období ministryně uvedla, že není podstatné, zda skutečně bylo či nebylo objektivně technologicky možné provádět odpovídající práce v zimním období, neboť zhotovitel se jednoznačně v souladu se smlouvou, resp. zadávacími podmínkami veřejné zakázky, zavázal ke splnění veřejné zakázky v určeném termínu, a to v dostatečném předstihu před započítím zimního období. Smlouva přitom neobsahovala žádné ujednání umožňující technologickou přestávku či přerušování nebo omezení prací z důvodu klimatických podmínek s dopadem na dobu plnění veřejné zakázky. Pokud se tedy zhotovitel octil v prodlení, následkem kterého došlo k tomu, že plnění veřejné zakázky zasahovalo mj. do zimních měsíců, taková skutečnost sama o sobě nezbavuje zhotovitele odpovědnosti za prodlení v tomto období, resp. povinnosti zaplatit související smluvní pokutu. Závěrem ministryně uvedla, že považuje stanovenou výši uplatněné finanční opravy ve výši 25 % z částky poskytnuté na financování veřejné zakázky za přiměřenou závažnosti dotčených

porušení povinností žalobce, a to zejména s ohledem na znění příslušného bodu Finančních oprav, který neumožňuje uplatnění finanční opravy v nižší výši.

Posouzení věci soudem

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“)] a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Žalobce v podané žalobě shodně jako v podaných námitkách namítal, že jako zadavatel veřejné zakázky nijak nezměnil termín předání a převzetí díla, zadávací podmínky ani smlouvu. V daném případě nebyl uzavřen se zhotovitelem žádný dodatek. Žalobce dále v této souvislosti namítal, že nedošlo k žádnému prominutí či vzdání se smluvní pokuty, přičemž žalobce do dnešního dne neztratil potencionální nárok na dosud vyúčtovanou smluvní pokutu.
20. Soud ještě před samotným vypořádáním uvedených žalobních bodů, uvádí, že žalobce ve své žalobě nejprve konstatoval, že se žalovaný nevypořádal v napadeném rozhodnutí s uvedenou argumentací, že žalobce jako zadavatel veřejné zakázky nijak nezměnil termín předání a převzetí díla ani nezměnil smlouvu o dílo, nebyl uzavřen žádný dodatek ke smlouvě o dílo. Soud se uvedenou námitkou zabýval v první řadě. Pokud se totiž správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami nevypořádá, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45). Soud však v daném případě neshledal uvedenou námitku důvodnou, neboť s uvedenou argumentací se ministryně zcela konkrétním a srozumitelným způsobem vypořádala, a to zejména na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Soud pro úplnost dodává, že obdobnou argumentací žalobce se zabývalo již Centrum, a to zejména na str. 5 informace o nevyplacení části dotace.
21. Soud tedy dále uvádí, že poskytovatel nemusí dle ustanovení § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta. Centrum přitom v dané věci provedlo kontrolu veřejné zakázky v rámci administrativního ověření žádosti o platbu, přičemž uplatnilo finanční opravu ve výši 25 % z částky poskytnuté na financování veřejné zakázky, neboť zjistilo v postupu žalobce pochybení (viz zejména bod 11. a 12. tohoto rozsudku).
22. Soud přitom shrnuje, že podstata zjištění Centra spočívala v tom, že žalobce umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy ve výše uvedeném rozsahu (viz bod 11. tohoto rozsudku), neboť svým postupem fakticky prodloužil původně stanovenou závaznou dobu plnění veřejné zakázky. Dle zjištění Centra žalobce stanovil ve výzvě maximální dobu realizace 150 kalendářních dnů. Tutu maximální dobu realizace reflektoval žalobce ve smlouvě o dílo ze dne 24. 4. 2017 uzavřené s vybraným dodavatelem, kde byl uveden rovněž přesný termín zahájení stavebních prací 2. 5. 2017. Pevný termín dokončení stavby byl ve smlouvě stanoven k 29. 9. 2017. Tento termín byl prodloužen o celkem 342 dnů, neboť k předání díla došlo až dne 6. 9. 2018. V čl. XII. bodu 1 smlouvy o dílo byla stanovena smluvní pokuta za nesplnění konečného termínu plnění ve výši 0,2 % z celkové ceny díla za každý započatý den prodlení. Dle Centra přitom žalobce akceptoval faktické prodloužení doby plnění veřejné zakázky v souvislosti s provedenými vícepracemi v délce 116 dnů, přestože takový počet zcela zjevně neodpovídal skutečné časové náročnosti těchto víceprací, která byla max. 25 dnů, a dále v souvislosti s technologickou přestávkou v délce 107 dnů a přerušením a omezením prací z důvodu klimatických podmínek v délce 35 dnů, ačkoliv smlouva neobsahovala žádné ujednání umožňující provést technologickou přestávku či přerušování nebo omezení prací z důvodu klimatických podmínek. Žalobce pak uplatnil vůči

zhotoviteli smluvní pokutu pouze za prodlení při plnění veřejné zakázky v délce 84 dnů, přestože celkové prodlení zhotovitele při plnění veřejné zakázky činilo ve skutečnosti min. 317 dnů (s přihlédnutím k Centrem konstatované max. skutečné časové náročnosti zhotovitelem provedených víceprací), z toho tedy nebyla žalobcem uplatněna smluvní pokuta vůči zhotoviteli v rozsahu 233 dnů. Centrum, potažmo i následně ministryně tedy dospěly k závěru, že žalobce svým faktickým postupem umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy, která by umožnila účast jiných dodavatelů nebo mohla ovlivnit výběr dodavatele v původním zadávacím řízení, pokud by zadávací podmínky původního zadávacího řízení odpovídaly této změně, a která zároveň měnila ekonomickou rovnováhu závazku ve prospěch vybraného dodavatele.

23. Žalobce přitom uvedené vyčíslení celkové doby prodloužení realizace plnění, jakož i vyčíslený rozsah smluvní pokuty ve své žalobě nespornuje, ani nikterak nerozporuje tvrzení Centra, že doba prodloužení realizace díla o 116 dnů z důvodu víceprací neodpovídá skutečné časové náročnosti těchto víceprací, ani že smlouva neobsahuje ujednání umožňující technologickou přestávku či přerušení nebo omezení prací z důvodu zhoršených klimatických podmínek. Rovněž netvrdí, že by v posuzovaném případě byly splněny podmínky pro to, aby bylo možno aplikovat některou z výjimek z obecného zákazu podstatných změn závazku ze smlouvy dle ZZVZ. Argumentace žalobce, jak již soud konstatoval výše, je totiž postavena především na tvrzeních, že žalobce neprodloužil dobu plnění veřejné zakázky ani se nevzdal nároku na zaplacení smluvní pokuty. Soud na tomto místě považuje za vhodné připomenout, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů.
24. Podle § 222 odst. 1 ZZVZ není-li dále stanoveno jinak, nesmí zadavatel umožnit podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku po dobu jeho trvání bez provedení nového zadávacího řízení podle tohoto zákona.
25. Podle § 222 odst. 3 ZZVZ je podstatnou změnou závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku taková změna smluvních podmínek, která by
 - a) umožnila účast jiných dodavatelů nebo by mohla ovlivnit výběr dodavatele v původním zadávacím řízení, pokud by zadávací podmínky původního zadávacího řízení odpovídaly této změně,
 - b) měnila ekonomickou rovnováhu závazku ze smlouvy ve prospěch vybraného dodavatele, nebo
 - c) vedla k významnému rozšíření rozsahu plnění veřejné zakázky.
26. Soud zdůrazňuje, že zákaz podstatné změny smlouvy uzavřené v zadávacím řízení po jejím uzavření je klíčovým a – v zadavatelském prostředí – samozřejmým pravidlem; právem regulovaný proces zadávání veřejných zakázek by zcela pozbyl smyslu, jestliže by zadavatel byl limitován zákonem pouze do okamžiku uzavření smlouvy s vybraným uchazečem a nikoli po celou dobu účinnosti smlouvy na poskytované plnění (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2018, č. j. 62 Af 10/2017 - 63).
27. Soud předně uvádí, že v informaci o nevyplacení části dotace Centrum uvedlo, že žalobci v tomto případě přičítalo k tíži samotný faktický stav, tj. prodloužení termínu bez adekvátní smluvní pokuty, pochybení žalobce nebylo postaveno na existenci konkrétního dokumentu, kterým by žalobce souhlasil s prodloužením termínu. Dle soudu přitom ze zákona o zadávání veřejných zakázek nevyplývá, že by neoprávněné umožnění podstatné změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku muselo být nezbytně spojeno s uzavřením dodatku ke smlouvě o veřejné zakázce, jak se snaží v podané žalobě akcentovat žalobce opakovaným poukazem na neexistenci dodatku ke smlouvě o dílo. Lze se tak ztotožnit se závěrem ministryně, že neoprávněné umožnění podstatné změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku ve smyslu § 222 odst. 1 ZZVZ může vyplývat i z

pouhé skutečnosti, že zadavatel svým faktickým postupem nerespektuje obchodní nebo jiné smluvní podmínky stanovené v rámci zadávacích podmínek dotčené veřejné zakázky. Nemusí být tedy nutně spojeno s jakýmkoliv formalizovaným postupem spočívajícím např. v uzavření již zmíněného písemného dodatku ke smlouvě na veřejnou zakázku.

28. Žalobce opakovaně odkazoval na skutečnost, že dopisem ze dne 18. 12. 2017 nedošlo k umožnění prodloužení doby plnění veřejné zakázky, nýbrž se jednalo o pouhé „vzetí na vědomí“. V dopise ze dne 18. 12. 2017 žalobce uvedl: „*Tímto na Vaši žádost potvrzujeme, že s ohledem na povahu díla a stávající i předpokládané budoucí klimatické podmínky, rada města Stochov schválila jako důvodnou technologickou přestávku provádění díla v termínu od 15. 11. 2017 do 1. 3. 2018. Zároveň rada města Stochov odsouhlasila, že po dobu této technologické přestávky nebude ze strany města Stochov ve vztahu k Vaší společnosti uplatňována smluvní pokuta, plynoucí denně za nedodržení termínu dokončení díla.*“ Soud nepřehlédl, že žalobce dále v předmětném dopise uvedl, že uvedené potvrzení nijak nemění právní skutečnost, že je zhotovitel stále v prodlení s dokončením díla a nestanovuje žádnou dodatečnou lhůtu k plnění ve smyslu § 1978 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb. Uvedené však dle stanoviska soudu nic nemění na tom, že žalobce v předmětném dopise výslovně uvedl, že po dobu uvedené technologické přestávky, kterou rada žalobce schválila jako důvodnou, uplatňovat smluvní pokutu nebude. Žalobce tedy dal zhotoviteli jednoznačně najevo, že vůči němu nebude po uvedené dobu uplatňovat smluvní pokutu z prodlení při plnění veřejné zakázky, a tedy fakticky o uvedenou dobu prodloužil dobu plnění veřejné zakázky.
29. Soud pro úplnost uvádí, že ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v dokumentaci k předmětnému projektu neeviduje, že by žalobce předmětný dopis o technologické přestávce ze dne 18. 12. 2017 doložil. Nicméně má k dispozici dopis ze dne 18. 12. 2017 k projektu CZ.06.2.11/0.0/0.0/15_018/0001092, jehož obsah je podle všech dostupných informací (včetně vyjádření žalobce) totožný s dopisem o technologické přestávce k předmětnému projektu. Lišit by se měly toliko v odlišných číslech popisných předmětných bytových domů. Doplnil, že toto lze ověřit rovněž ze zápisu schůze Rady města Stochov ze dne 6. 12. 2017. Soud k tomu pouze pro úplnost uvádí, že sám žalobce v podaných námitkách i žalobě na dopis zhotoviteli opakovaně odkazuje, přičemž netvrdí a nenamítá, že by se dopis k předmětnému projektu měl obsahově lišit od dopisu k projektu CZ.06.2.11/0.0/0.0/15_018/0001092, který je součástí správního spisu.
30. Uvedený dopis je přitom nezbytné vykládat i v kontextu následného jednání žalobce. Dne 24. 9. 2018 byla totiž mezi žalobcem a zhotovitelem uzavřena dohoda u započtení pohledávek. V článku 1.2 dohody je uvedeno: „*Strany souhlasně prohlašují, že zhotovitel nepředal dílo řádně a včas, kdy se ocitl v prodlení s provedením a řádným předáním díla o 84 dní*“. V dokumentu „*Výpočet penále*“ je pak uvedeno, že celkový počet dnů prodlení k 5. 9. 2018 je 342 dní. Dále jsou uvedeny počty dnů související s technologickou přestávkou včetně odkazu na dopis ze dne 18. 12. 2017 (107 dnů), s přerušením a omezením prací z důvodu klimatických podmínek (35 dnů) a s vícepracemi (116 dnů). Dále je vyčleněna položka „*Celkem dní, kdy zhotovitel dle svého podkladu nemohl provádět práce*“, která činí 258 dní, a položka „*Uplatněný počet dnů penále k 27. 9. 2018*“, která činí 84 dní, a ze které je pak vypočtena uplatňovaná částka.
31. Lze přitom souhlasit s žalovaným, resp. s ministryní, že z tohoto souhlasného prohlášení (ostatně ani ze zbytku dohody o započtení) navzdory tvrzení žalobce není nijak patrné, že by uvedených 84 dnů představovalo toliko dobu prodlení, kterou považují strany za nespornou, a že by snad žalobce hodlal se zhotovitelem vypořádat také další prodlení nad rámec toho „*nesporného*“. Soud však považuje v projednávané věci za stěžejní, že z žádného jednání žalobce nevyplývá, že by uplatnil či alespoň hodlal uplatnit smluvní pokutu i ve zbývajícím rozsahu. Žalobce přitom v podané žalobě nespornuje, že smluvní pokuta uplatněna být mohla, ačkoliv soud nepřehlédl, že vyjadřuje jisté pochybnosti o její vymahatelnosti, ovšem zcela bez navazující upřesňující argumentace. Soud tedy považuje v projednávané věci za podstatné, že žalobce ve skutečnosti sankci v podobě smluvní pokuty za prodlení zhotovitele v délce 233 dní neuplatnil, ačkoliv tak učinit mohl a měl. Jak ostatně příhodně zdůraznil žalovaný, v oblasti zadávání veřejných zakázek jednoduše není možné

neuplatnit smluvní pokutu za situace, kdy uplatněna být mohla a měla. V tomto směru soud odkazuje na závěry odborné literatury (Dvořák, D. *Smluvní vztahy ve veřejných zakázkách a jejich změny*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, dostupné v systému beck-online): „(...) nelze zcela vyloučit, že by v důsledku prodlení dodavatele jako dlužníka mohlo dojít ke podstatné změně uzavřené smlouvy (změna ekonomické rovnováhy, dopad na výběr nevhodnější nabídky), nicméně tento důsledek by v souladu s obecnými právními principy neměl být přičítán zadavateli jako osobě, která řádně plnění smlouvy dodavatelem ovlivnit nemůže. **Pochybnosti by však mohly nastat tehdy, pokud by zadavatel stanovil takové zadávací podmínky, které by dostatečně nezajišťovaly „vyrovnání výboby“ dodavatele, a zejména tehdy, pokud by zadavatel důsledně na dodavateli nevymáhal nároky plynoucí z porušení smlouvy.**“ (zvýraznění doplněno zdejším soudem - pozn. soudu). Soud dodává, že v daném případě není rozhodné, že uvedené závěry byly vysloveny za účinnosti zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách.

32. S ohledem na uvedené souhlasné prohlášení (resp. dohodu o započtení pohledávek), dopis o technologické přestávce a v kontextu nečinnosti žalobce, co do vymáhání zbývající části smluvní pokuty po zhotoviteli, soud přisvědčil žalovanému, že žalobce v daném případě fakticky umožnil prodloužení realizace díla o 233 dnů (soud i na tomto místě považuje za vhodné opakovaně zdůraznit, že žalobce nikterak nespороval závěr Centra, že časová náročnost víceprací odpovídala maximálně 25 dnům oproti žalobcem akceptovaným 116 dnům). Nemůže být přitom sporu o tom, že doba plnění jako taková hraje u potenciálních dodavatelů význam v tom smyslu, zda se vůbec budou o veřejnou zakázku ucházet a jakou podají nabídku. Dodavatelé totiž logicky musejí své zakázky dopředu plánovat tak, aby v době plnění každé zakázky měli k dispozici dostatečné kapacity; jinými slovy, aby byli schopni zakázku řádně realizovat a dokončit (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2018, č. j. 30 Af 102/2016 - 99). Žalobce tedy svým faktickým postupem umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy, která by umožnila účast jiných dodavatelů nebo mohla ovlivnit výběr dodavatele v původním zadávacím řízení, pokud by zadávací podmínky původního zadávacího řízení odpovídaly této změně, a která zároveň měnila ekonomickou rovnováhu závazku ve prospěch vybraného dodavatele, neboť žalobce neuplatnil vůči vybranému dodavateli smluvní pokutu za 233 dnů prodlení, čímž vybraného dodavatele ekonomicky zvýhodnil.
33. Soud dodává, že na výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2018 odkázalo již Centrum v informaci o nevyplacení části dotace. Žalobce přitom v podané žalobě uvedl, že odkazy na tento rozsudek a na rozhodnutí ÚOHS nelze považovat za přílehlavé, neboť v uváděných případech ze strany zadavatelů došlo ke změnám termínů dokončení díla, na rozdíl od řešeného případu. S ohledem na to, že soud přisvědčil závěru Centra, resp. ministryně, že žalobce umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy ve výše uvedeném rozsahu, neboť svým postupem fakticky prodloužil původně stanovenou dobu plnění veřejné zakázky, přičemž dle soudu není rozhodné, že v projednávané věci nebyla faktická změna doby plnění veřejné zakázky formálně stvrzena např. písemným dodatkem ke smlouvě, považuje soud uvedená rozhodnutí, která se vyjadřují k otázkám souvisejícím s problematikou změny doby plnění veřejných zakázek, za přílehlavá.
34. Žalobce v podané žalobě závěrem bez bližší konkretizace uvedl, že se zhotovitel nikoliv svojí vinou ocitl v tak nepředvídatelném prodlení, že realizace díla zasáhla i do dotčených zimních měsíců. K tomu zdůraznil, že nebylo a není v jeho nejlepší ekonomickém zájmu ponechat realizaci díla tak, aby došlo k dalším prodlevám v důsledku nutného odstraňování vad, způsobených prováděním prací v objektivně nevhodném ročním období za objektivně nevhodných povětrnostních a klimatických podmínek. Tuto skutečnost přitom dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela pominul.
35. Ani tuto žalobní argumentaci neshledal soud důvodnou. Předně k tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že ministryně se s totožnou argumentací žalobce uvedenou v podaných námitkách zcela konkrétně vypořádala, a to na str. 8 napadeného rozhodnutí. Ministryně přitom dospěla k závěru, že pokud se v posuzovaném případě zhotovitel ocitl v prodlení, následkem kterého došlo k tomu,

že plnění veřejné zakázky zasahovalo mj. do zimních měsíců, taková skutečnost sama o sobě nezabavuje zhotovitele odpovědnosti za prodlení v tomto období, resp. povinnosti zaplatit související smluvní pokutu. Žalobce přitom v podané žalobě na uvedené vypořádání nikterak nereagoval, pouze po zopakování námitky uvedl, že tuto skutečnost žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela pominul. V tomto směru soud odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31: „(..) žalobce tím, že do žaloby pouze „zkopíroval“ text podaného odvolání, aniž by výslovně reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, značně snižuje svou šanci na úspěch, neboť jak správně krajský soud uvedl, soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Soud se poté musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti. V tomto ohledu lze připomenout, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, ke nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128).“ Soud přitom dodává, že nezpochybňuje tvrzení žalobce, že nebylo a není v jeho nejlepší ekonomickém zájmu, aby docházelo k pracím v nevhodném ročním období za objektivně nevhodných povětrnostních a klimatických podmínek, ve shodě s žalovaným však zdůrazňuje, že ačkoliv odpovědnost i za toto prodlení měla směřovat za zhotovitelem, jak ostatně mohli na základě zadávacích podmínek očekávat další potenciální dodavatelé, kteří tuto skutečnost buď mohli reflektovat v nabídkové ceně, nebo nabídku z tohoto důvodu vůbec nemuseli podat, ve skutečnosti žalobce sankci v podobě smluvní pokuty neuplatnil, tedy nedůvodně vybraného dodavatele zvýhodnil.

36. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu